

Szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!

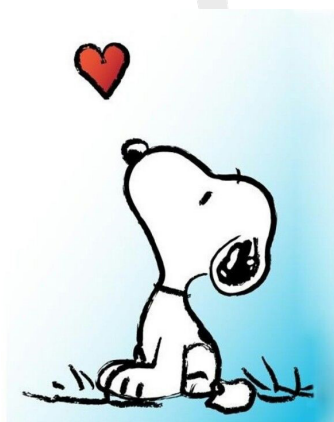
Márk 12: 28-34.

²⁸Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?” ²⁹Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, ³⁰és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. ³¹A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” ³²Az írástudó ezt mondta neki: „Jól van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; ³³és ha szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véresáldozatnál.” ³⁴Jézus pedig, amikor látta, hogy értelmesen felelt, ezt mondta neki: „Nem vagy messze az Isten országától.” És többé senki sem merte őt megkérdezni.”

A Reformáció 500. évfordulóján a Nagy parancsolatot választottuk éves igénknek. Számomra ez az ige – „Szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” – kifejezi a reformáció lényegét; hogy voltak emberek, akik Isten megszólító szeretetére szeretettel válaszoltak. Tudjuk, hogy Luther csodás énekeket zengett az Úrnak, Kálvin jelmondata is Isten szeretetéről beszél: szívemet égő áldozatul neked ajánlom. És ez a szeretet – Isten és az emberek felé – megváltoztatta a világot. Hiszem, hogy ez a szeretet ma is megváltoztatja a világot körülöttünk.

De nézzük most külön-külön, mire is hív bennünket ez az ige.

1. Szeresd az Urat!

Jézus korában a zsidóság számára az Istenhez való hűségüket a törvény megtartása jelentette. Ebben a környezetben szólt meg Jézus, és mondja: Isten szeretetére szeretettel válaszolj! „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!” Az egész lényeddel szeresd Istent! Nem elég, ha csak a hittanórán Istenről való tudásodat gyarapítod, nem elég az sem, ha csak lelkesen rajongsz Érte, de nem tanulsz Róla.

„Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” – mondja János apostol egy késői levelében. Igen, Ő szeret minket, jobban, mint azt el tudjuk képzelni;

- megalkotott túlradó szeretetéből – nem véletlenül vagy a világon!
- áldozatot hozott érted – Jézus az életét adta értünk, hogy nekünk életünk legyen,
- veled van – jóban, rosszban, talán nem akarod észrevenni...

Szeresd az Urat!

2. Szeresd felebarátodat!

Lukács evangéliumában azt olvassuk, hogy mikor Jézus a felebarát szeretetéről beszél, a hallgatóságból megkérdezi valaki, hogy ki az én felebarátom. És Jézus az irgalmas samaritánus történetét meséli el. Jól ismerjük a történetet (ha mégsem, itt az ideje elolvasni: Lukács 10: 25-37.:). A megvetett nép tagja, egy samáriai ember az, aki emberként viselkedik, aki segít a bajban, aki a nyomorult mellé áll.

És ez a történet nem az érzelmekről szól, nem olvassuk, hogy ennek a samáriai embernek a szíveben szeretet támadt volna a megvert ember iránt.

Cselekszik, ellátja a sebeit, „kórházba” viszi, fizeti a költségeit. Cselekedd a szeretet cselekedeteit te is! Ne várj az érzelmekre!

Ki az én felebarátom? Az ötödikes? A tizenkettedikes? A tanár? Az idegesítő osztálytársam? Igen! Olyan jó volna, ha arról lenne híres a Szentendrei Református Gimnázium, hogy szeretet van közöttünk!

Szeresd felebarátodat!

3. ... mint magadat!

Bizony, ez is nagyon fontos, szeresd önmagadat!

Nem azt mondja Jézus, hogy „szeresd felebarátodat jobban, mint magadat.” Szeresd hát magadat is!

Kamaszként nem is olyan egyszerű helyére tenni ezt a felszólítást. Mert vagy el vagyunk telve magunktól – „Király vagyok!”, vagy még a tükörbe se szeretünk nézni.

Pedig ha tükörbe nézel, ezt is gondolhatod: „Különleges vagyok! Nincs még egy ilyen alkotása Istennek a Földön, mint én. Isten szeret engem!”

Nem kell elszállni magunktól – ez a parancsolat a helyünket is megmutatja. Nem te vagy a Király, hanem Ő, Jézus Krisztus.

És visszaértünk az elejére: ez a Király nagyon szeret téged!

Legyen a te válaszod: „Szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!”

Harmathy Ágota

(2017. szeptember 4-i hétkezdő áhítat alapján)

Bemutatkozik: Hörömpő Zsuzsanna tanárnő

Váci származású vagyok, egy Vác közeli faluban, Diósjenőn nőttem fel. Ott végeztem az általános iskolát, majd Budapesten az Apáczai Gimnáziumban érettségiztem.

A szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán pedagógia és angol szakos tanári, majd művelődésszervezői oklevelet szereztem. Első munkahelyem is Szegeden volt, két évet dolgoztam a Tisza-parti Általános Iskolában angoltanárként, majd dolgozni, világot látni.

Hazatérésem óta Budapesten élek. Utcái Református Gimnáziumban Református Egyetemen angol nyelvet is megszereztem, később pedig a vizsgát.

A tanítás mellett sok más feladat-szervező, munkaközösség-vezető, tóhelyettes. Emelt szinten vizsgázóként is vállalom feladatokat az írási és tanfelügyeleti szakértőkéntekben és a pedagógiai-szakmai

Mindezek mellett munkám leg-
sebb része a tanítás. Hálás hivatás
valamilyen pozitív hatás. Örülök,
amit szeretettel és lelkesedéssel tudok végezni, és azért is, hogy ezt ebben a kiváló intézményben tehetem.

Első benyomásaimat a gimnáziumról tavaly februárban szereztem, amikor szakértőként tanfelügyeletre rendelték ki ide. Már akkor tapasztaltam azt a szeretetet és kedvességet, amit, bár sok iskolában jártam már, ilyen kézzelfoghatóan még sehol nem éreztem. Kedves kollégáim részéről ugyanez a figyelmesség, jóindulat és segítőkészség veszik körül mióta itt dolgozom. A diákokkal is jó együtt dolgozni, hiszen ők is kedvesek, rendesek, tisztelettudóak és segítőkészek.

Fontos számomra a jókedv és a humor, és örülök, hogy óráimat többnyire sikerül jó hangulatban tartani. Ez nem azt jelenti, hogy a komoly dolgokat nem veszem komolyan, az oldott légkör nem zárja ki a pontos, precíz, kitartó munkavégzést. Emellett nagyon fontosnak tartom az őszinteséget is.

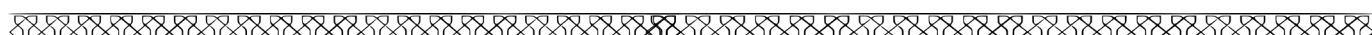

ahol csaknem 15 évig a Lónyay dolgoztam. Közben a Károli Gáspár és irodalomból az egyetemi okleve-
BME-n a közoktatási vezetői szak-

tot is végeztem. Voltam szabadidő-
osztályfőnök, vezetőtanár, igazga-
tatóként és középszinten érettségi
érettségi vizsgákon, valamint minő-
részt veszek a pedagógusminősíté-
ellenőrzésekben.

fontosabb és számomra legkedve-
ez, hiszen minden nap ér minket
hogy olyan munkám, hivatásom van,

hogy olyan munkám, hivatásom van,

Tirol Zsófia 11. A

Bemutatkozik: Matus-Kassai Gyöngyi tanárnő

Áldás, békesség!

Matus-Kassai Gyöngyi vagyok, angol-latin szakos tanár; eredetileg Szentendréről származom, jelenleg Budapesten élek a férjemmel. Ebben az iskolában új is, meg régi is vagyok. Új, mert idén szeptembertől tanítok itt angol nyelvet. Régi, mert kilenc évet töltöttem ebben az iskolában refis diákként, a nyelvi osztályt is beleszámolva, 2002 és 2011 között.

A régivel kezdve, el sem hiszem, hogy most ott dolgozok, ahová annak idején negyedikes koromban léptem be először, egészen más minőségben. De nemcsak én voltam más, hanem az iskola is, például nem volt még megépítve a kápolna, a tornateremről nem is beszélve: a mai alagsori számítéstermekben folytak a tornaórák, na meg a lépcsőkön ugrálva. Érdekes volt látni, ahogy velünk együtt növekedett, változott az iskola is; például a mi évfolyamunk tartotta meg elsőként a szalagavatóját a tornacsarnokban. Persze a falaknál sokkal maradandóbb emlék az, ami a falakon belül történt, a barátaim, akiket itt ismerhettem meg, a tanárok, akik inspiráltak, és a hamisítatlan refis hangulat, köpennyel vagy anélkül (mert kilencedikes koromban vezették be a köpenyt), áhítatokkal, bibliakörökkel, könnyű és nehéz napokkal, hosszú buszos kirándulásokkal, koszorúzásokkal. Úgy gondolom, sokat gazdagít tanárként az, hogy ismerem az iskola belső világát a katedra túlsó oldaláról is, a diákok szemszögéből.

Ami a pályaválasztásomat illeti, a nyelvek kiemelkedő szerepet kaptak ebben. Első idegen nyelvem az angol volt, de nagygymnáziumban tanultam franciát is. 7-8. osztályban én is tanultam latint, és azt mondhatom, ez egy igazi kamaszkori szerelem lett, ami azóta is tart, így kerültem az ELTÉ-re anglisztika szakra latin minorral, majd angol-latin tanári mesterszakra.

A nyelvekben lenyűgöz más kultúrák, emberek gondolkodásmódjának jobb megismerése, mind most, mind a régmúltban; az egyetemi évek alatt folytatott kutatásaim mind-mind e köré csoportosulnak, egészen változatos szempontokból. Így foglalkoztam a bibliai metaforák világával (a bűn betegségként való megjelenése), angol reformátorok, William Tyndale és John Bale műveivel, az Aeneis egyik angol nyelvű fordításával, valamint egy Corvinában található, addig azonosítatlan verssel. Életem egyik nagy élménye volt az Országos Széchényi Könyvtárban kézbe venni az eredeti Mátyás-korabeli kódexet. Végül, de egyáltalán nem utolsó sorban a mesterszakos szakdolgozatomat egy diszlexiás diák angol fejlesztéséből írtam.

A kutatáson kívül természetesen igyekeztem minél előbb formában megismerni a szóban forgó nyelveket és kultúrákat, mivel a nyelv számomra a kapcsolatokról, a kapcsolatleremtésről és megértésről szól. Operaházi idegenvezetői munkám és egy nyelvvizsga-felkészítő kurzus tartása mellett a legnagyobb tapasztalatom az a félév volt, amit az Egyesült Államokban tölthettem ösztöndíjjal Beloit College-ban. Az anyanyelvi közeg és az amerikai kultúrával való találkozás mellett rengeteget gazdagodtam emberileg is; érdekes volt megtapasztalni az ottani oktatást, hogy milyen nagy hangsúlyt fektetnek a gyakorlatiasságra és a kritikus gondolkodásra, s nem utolsó sorban fantasztikus helyekre jutottam el.

Az egyetemi évek alatt a nyelveken kívül MEKDSZ diákkörvezetőként, táborszervezőként és bibliodráma résztvevőként értékes tapasztalatokat gyűjtöttem a csoportvezetés és a közösségfejlesztés terén, s ezeket tanári pályám során mindenképp kamatoztatni szeretném mások áldására.

Diáktársaink! Új év, új ALFA?

Hiszen a DPR így ígérte. Vagy nem?

Lehet, csak páran vagyunk így, de szeptembertől a megújított házirendnek és az új csengőnek köszönhetően egy „új iskola” érzés, valamiféle szabadság fogott el párunkat a folyosón sétálgatva. Örömmel vesszük észre, hogy ti is a határokon belül, de jobban ki tudtok teljesedni egyes dolgaitokban, megjelenéseitekben. Ám ez koránt sem elég nekünk.

Idén is választottatok képviselőket, akik foghatják a fejüket, hogy jaj, most mi legyen, hogy jó legyen a diákseregnek. Sokan úgy állnak az ALFA újsághoz, hogy megnézik a képeket, címeket, rajzolgatnak, színezgetnek és ennyi. De ez nagy gond, és nem füllentek, mert én is reagáltam már hasonlóan a hírlevél megjelenésére. Beismerjük, magunk se tudjuk, mit és hogyan változtassunk az újságon, mellyel tanáraink munkáját is tudnánk segíteni. Egy szabadabb házirend lendületet kelle, hogy adjon egy szabadabb újság megírásához. Tudjuk, hogy olvasnátok iskolai és iskolán kívüli programokról (koncert, fesztivál, kiállítás/bemutató), film- és könyvajánlókról, ételekről, utazásokról, alkalmazásokról vagy csak a tanáraitok aranyköpéseiről. Sokan közületek nagy költők, és többen is vannak, akik szeretnek verseket olvasni, így ebben is tudnánk előre lépni. Megnyílni, és munkánkat publikussá tenni ijesztő lépés lehet, de nagy segítség is a későbbiekre nézve.

Sajnos ezek a dolgok nem teljesülhetnek nél-

kületek, mert szerény kis csapatunkból nem lehet mindenki kreatív író, vagy szimplán nem éltünk át épp olyan dolgokat, mint ti. Igen, leülni egy fél vagy egy egész órára, és írni negyed vagy fél oldalt, elképzelhető, hogy megterhelő, de azt hallani viszsza, hogy milyen jó volt olvasni az alkotásaitokat vagy csak azt látni, hogy vannak egyesek, akiknek mozog a munkáitokon a szemük, miközben lapozgatják az újságot, már biztos örömforrás. Ám ha mindenki a másiktól várja a kezdeményezést vagy a csodát, akkor nem áll jogunkban bármi rosszat szólni az újságunkról, mert kedveltebb színvonaláért nem teszünk semmit.

Nem ijesztgetni, okoskodni szeretnék nektek, mert magam sem tudok mindig írni, de ha tetszik nektek az elképzelt terv, akkor adjatok legalább ötletet, témát, és alkotunk egy szerkesztői kört, akik írnak majd Nektek szóló cikkeket. Ehhez nagyon fontos, hogy tájékozódjunk arról, mi érdekelne titeket, hiszen a DPR a diákokat, vagyis titeket képvisel és úgymond „szolgál”.

Ösztönzünk titeket, hogy a következő hónapban küldjétek ötleteket vagy komplett írásokat tanáraitok / képviselőitek felé visszajelzésként, hogy ti is nyitottak vagytok az újság felturbózására.

Jó ötletelést és alkotást kívánunk!

DPR csapata

(írta: Fogasy Fatime 11.A)

„Hitkeresők és hitújítók...”

A reformáció 500. évfordulójának versenysorozatáról és annak záróünnepségéről

Hosszú szervezőmunka és minden téren alapos felkészülés kell, hogy megelőzzön nagy eseményeket. A reformáció évének 500. jubileuma nagy esemény. Nemcsak megemlékezés, annál sokkal több: a több mint félezer évvel korábban kezdődő szellemi, lelki megújulás felelevenítése, ébren tartása és a mindennapokban való megélése. Feladatunk nem kevesebb, mint megismertetni, élővé tenni a mai fiatalok életében is a reformációban kicsúcsosodó páratlan hagyatékot.

Mindez nem sikerülhet, nem valósulhat meg Isten Szent Lelkének segítségével nélkül. Az Úr az, aki

elindít folyamatokat, aki megszólít embereket, aki választ ad a kérdezőknek. Ugyanaz az Úr, aki régen szólt, szól ma is. Hiszem és vallom, hogy amikor a hittal közeledünk a Szentíráshoz, ahogy annak idején Luther, Kálvin, Zwingli és Melancton, vagy Károli Gáspár, Szegedi Kis István és Szenczi Molnár Albert közeledett hozzá — hogy csak párat említsünk magyar reformátoraink hosszú sorából —, akkor Ő lehajol hozzánk és segít nekünk. Teszi ezt úgy, ahogyan ezt énekeltük is 2017. szeptember 14-e reggelén a Szentendrei Református Gimnázium kápolnájában a reformáció 500. évfordulója

alkalmából a Dunakanyar valamennyi általános és középiskolájának, illetve a Szentendrei Református Gimnázium Kárpát-medencei testvérintézményeinek meghirdetett „Hitkeresők és hitújítók...” elnevezésű versenysorozat záró alkalmán: „Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.” A többfordulós versenysorozat két tanéven átívelve 2017 márciusában kezdődött és ezen a napon, 2017. október 14-én ért véget. A versenysorozat egyes versenyeit — a plakátkészítő, a digitális fotópályázat, a könyvborító-tervező és logóversenyt — egyéni versenyzők, a komplex műveltségi vetélkedőt csapatok részére szerveztük meg.

Az októberi nap fénye és melege járta át és ölelte körül ezt a napot. Isten ajándékozta nekünk ezt is, mint ahogy Ő adta mindazoknak a kedvességét, mosolyát, izgatottságát vagy nyugalmit, akik gimnáziumunk épületében a reggeli óráktól kora délutánig jelen lehettek. Voltak, akik nagyon messziről, Erdélyből vagy a Partiumból, voltak, akik Budapestről érkeztek, vagy városunk más gimnáziumát, általános iskoláit képviselték. Mindannyiukat nagy szeretettel fogadtuk.

Megmérettetés? Igen, természetesen erről is szólt ez az időszak és szólt ez a nap, azonban szándékunk szerint sokkal inkább arról, hogy alkotásainkon, a tudáspróbákon és az emlékezésen át közelebb kerülhessünk Istenhez és egymáshoz, és éljük meg ezt úgy, ahogyan mindezt egykor nagy reformátoraink tették.

A fiatalok szívéhez és elméjéhez közel hajolva, több fordulós, ötletes, játékos feladatsorral készültek szervezőink, amelyet kitűnő humorral és derűvel tolmácsoltak és vezettek le a játékmesterek, mind a kicsik (6- 8. évfolyam), mind a nagyok (9-11. évfolyam) kategóriájában. A vetélkedő termeiből kilépő fiatalok vidámságát, felszabadultságát látva, szavaikat hallva biztosak lehettünk abban, hogy mindannyian gazdagabban, lélekben feltöltődve, tudásukban és hitükben is gyarapodva élték át ezeket az órákat. Ugyanakkor nemcsak a szellemünknek, a testünknek is nagyon jó dolga volt; finom tízórait és kiváló ebédet kaptunk, miközben ebédlőnk falán újra végignézhattuk a fiatalok által beadott színvonalas képzőművészeti alkotásokat, borítóterveket.

A remek szervezőmunkának köszönhetően addig sem kellett unatkoznunk, amíg a zsűri az eredmé-

nyek összesítésével foglalatoskodott. Iskolánk egyik osztálytermében Fehrentheil Henriette latin szakos tanár és restaurátor érdekes előadását hallgathatták végig a jelenlévők „Luther és a rongyszedők” címmel a reformáció korának könyv- és papírtörténeti érdekességeiről, majd megnézhatték, hogyan történik a papír tisztítása, fehérítése, a sérülések kijavítása, az eredeti kötés rekonstruálása, végül pedig megtekinthettek egy már felújított 1525-ös kiadású Hieronymus-kötetet, és egy még rekonstruálásra váró Luther-bibliát 1566-ból. Egy másik teremben pedig a szakrális művészethez kapcsolódva pannófestésre vártuk a festeni vágyó vendégeket. A nagyméretű festett táblaképek mintája a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Gyügye település 13. századi református templomában található kazettás mennyezet két kazettája lett, rajtuk életfa motívummal és rovásírásos felirattal. Bátran elmondhatjuk, hogy szemet-szívet gyönyörködtető alkotások születtek.

Az eredményhirdetést nemcsak gimnáziumunk tanulóinak páratlanul szép zenei előadásai és énekei szőtték át és tették még izgalmasabbá, hanem iskolánk alapítójának, dr. P. Tóth Bélának szavai is, aki most zsűrielnökként érkezett hozzánk. A nap végén városunk református lelkészétől, dr. Harmathy Andrástól kaptuk útravalóul Istenünk áldó és megerősítő szavát.

És ha végezetül feltesszük önmagunknak a kérdést, mit viszünk magunkkal a reformáció 500. évfordulójára szervezett „Hitkeresők és hitújítók...” versenysorozatból, különösen is annak záró alkalmából, elmondhatjuk, hogy akik ezen az eseménysorozaton részt vettünk, akik jelen lehettünk, akik alkotásainkkal, előadásainkkal számot adtunk táalentumainkról, tudásunkról, mindannyian gazdagabbakká váltunk. Gazdagabbak élményekben, tapasztalatban, tudásban, de legfőképpen szeretetben.

Köszönet a szervezőknek és a REB-17-PROG-0446 pályázati azonosítószámmal benyújtott, „A Bárány egyesít minket... — Reformáció a Dunakanyarban” címen benyújtott pályázatunk támogatóinak és értékelőinek, az Emberi Erőforrás Minisztériuma Támogatáskezelőjének és Szentendre város Önkormányzatának. Köszönet iskolánk vezetőségének, szervező tanárainak és a humán munkacsoport tagjainak. Legfőképpen pedig Urunknak, Istenünknek: Soli Deo Gloria!

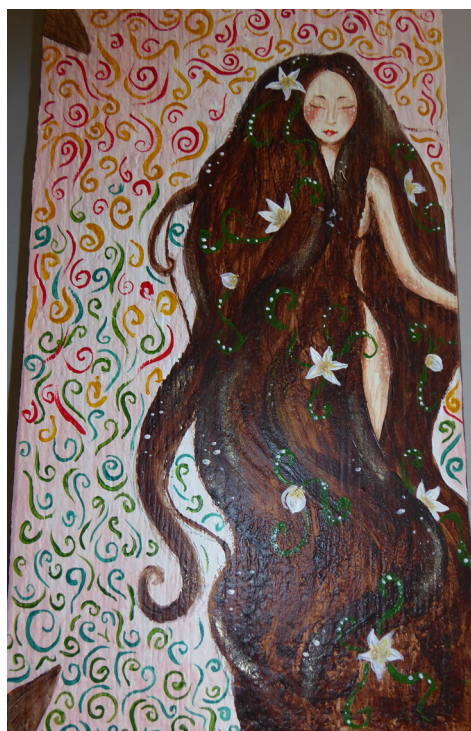
Sebestényné Jáger Orsolya

Diákjaink alkotásai

Cseresnyés Dorottya 12.B

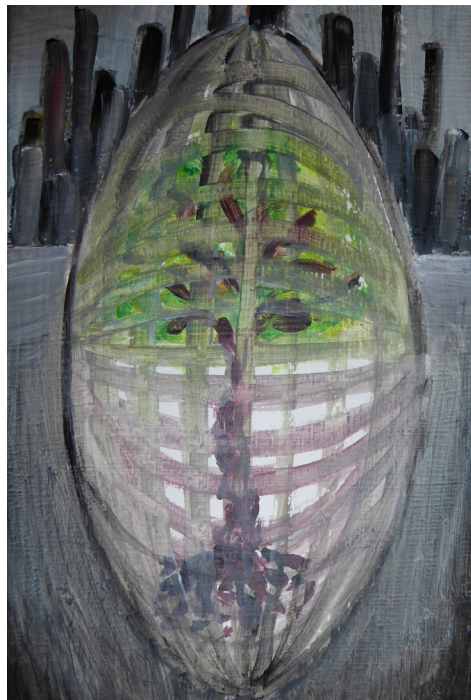
Lévai Leticia 10. A

Kovács Dorottya 11. B

Német Flóra 11. A

Eckensberger Lilian 11. A

Főszerkesztő: Kulcsár Márta **Olvasó-főszerkesztő:** Kulcsár Márta **Felelős kiadó:** Földi János igazgató
Aktuális számunk szerzői: Harmathy Ágota, Sebestényné Jáger Orsolya, Német Flóra 11. A, Eckensberger Lilian 11. A, Cseresnyés Dorottya 12.B, Tirol Zsófia 11.A, Lévai Leticia 10. A, Fogasy Fatime 11.A, Kovács Dorottya 11. B, Matus-Kassai Gyöngyi, Hörömpő Zsuzsanna.
Fotó: Ferenczi Alpár és mások **Tördelés-technika:** Tiba Csaba.